

gelsesfrit, at revisorerne skal være de samme i hele koncernen, idet loven dog giver mulighed for, at Finanstilsynet kan dispensere fra kravet. Dispensationsmuligheden har specielt været anvendt i tilfælde, hvor dattervirksomheden er udenlandsk. Det er ofte ikke hensigtsmæssigt, at revisorerne også skal revidere de udenlandske dattervirksomheder, og i nogle tilfælde udelukker kravene i dattervirksomhedens hjemland, at udenlandske revisorer kan fungere som revisorer. Bestemmelsen udelukker ikke, at revisorerne også kan revidere udenlandske dattervirksomheder, hvis det ønskes.

Forslaget indeholder ikke som de andre finansielle love en ophævelse af kravet om 2 revisorer for mindre virksomheder, idet der for realkreditinstitutter stilles krav om en aktiekapital på mindst 150 mio. kr. Ved enhver aktivitet, der påbegyndes i realkreditinstituttet vil balancen komme over den i de øvrige finansielle love foreslåede angivne grænse på 250 mio. kr. Forslaget ville således være uden mening.

Til nr. 37

For så vidt angår stk. 5 henvises til bemærkningerne under § 1, nr. 10.

Til nr. 38

Til § 98

Det foreslås at ændre § 98 med henblik på at gennemføre eneudrederens anbefalinger vedrørende tavshedspligt i den finansielle tilsynslovgivning. Med ændringen foreslås en omstrukturering af bestemmelsen for at gøre denne mere klar og entydig.

Det bemærkes, at partsbegrebet i den gældende § 98, stk. 6, foreslås indsat som en ny selvstændig § 98 a.

Stk. 1 indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt. Den ændrede formulering har ikke betydning for adgangen til aktindsigt, der fortsat er begrænset i henhold til § 14, 1. pkt. i lov om offentlighed i forvaltningen.

I bestemmelsen er indsat en præcisering af begrebet »Finanstilsynets ansatte«.

Præciseringen indsættes for at undgå uklarhed om tavshedspligtens rækkevidde. Den gældende formulering kan give anledning til tvivl om, hvorvidt »Finanstilsynets ansatte« kræver, at der foreligger et direkte ansættelsesforhold.

Bestemmelsen præciserer, at personer, der er ansat i selskaber, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i tilsynets drift, er omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt.

Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagttjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Bestemmelsen medfører ikke nogen udvidelse af kredsen af modtagere af fortrolige oplysninger.

Stk. 2 indeholder en ny bestemmelse, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selv om den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte instituttets kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte institutternes forretningsmæssige forhold.

Finanstilsynets tavshedspligt er en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må realkreditinstitutterne og kunderne kunne nære tillid til, at tilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger. Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra institutterne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er det pågældende institut selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om et instituts kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Afgrænsningen af, om der foreligger samtykke, er vanskelig. Dette gælder naturligvis særligt, hvor samtykke ikke er givet udtrykkeligt, men stiltiende. Et samtykke kan ligeledes gives til såvel videregivelse af alle oplysninger i en sag, som til videregivelse af en enkelt eller enkelte oplysninger.

Et samtykke kan ofte have karakter af en anmodning om Finanstilsynets bekræftelse af et givet forhold eksempelvis over for pressen. I en sådan situation vil et samtykke til, at tilsynet kan videregive en enkelt eller enkelte oplysninger - taget ud af en større sammenhæng - kunne give et ufuldstændigt eller forvrænget billede af en sag eller et begivenhedsforløb. Finanstilsynet vil som udgangspunkt ikke have mulighed for at fremkomme med supplerende eller korrigerende oplysninger.

En anden tænkelig følge af samtykke er den situation, hvor et institut og en kunde giver samtykke til videregivelse af oplysninger, og andre føler sig presset til at gøre det samme.

Det er ikke utænkeligt, at dette vil kunne påvirke institutternes ledelse til at vise tilbageholdenhed med hensyn til de oplysninger, der gives Finanstilsynet til brug for tilsynsvirksomheden. Det vil især kunne afholde institutterne fra af egen drift at videregive relevante oplysninger til Finanstilsynet.